

Усе можливо

Розділ I

Лапатий сніг густо сипав із сірого низького неба, наче нівідки. Сніжинки виринали прямо перед очима, і здавалося, що вони утворюються в просторі просто так, всупереч законам фізики і здоровому глузду. Я спостерігала за снігом вже хвилин десять, а маршрутки все ще не було. Затори, затори, затори — звичний супровід початку зими у місті, коли пересування ускладнюють погода і наближення зимових свят.

Складалося враження, що всім конче необхідно виїхати в місто саме у час пік, щоб закупити подарунків і продуктів на рік наперед. У магазинах черги, а у супермаркетах взагалі натовпи, наче перед голодом. Так і хочеться вигукнути: «Людоньки, схаменіться! Із настанням новорічної півночі їжа з нашої планети нікуди не зникне!» Але щороку одне й те саме: вже з кінця листопада народ масово висувається на масштабні передсвяткові закупи, і жодна сила не здатна зупинити цей двіж.

На додачу до всього, цієї пори року вечоріло рано. Вже о четвертій годині по обіді темнішало, і сутінки наставали швидко й невідворотно, занурюючи місто у гру яскравого світла ліхтарів та химерних тіней.

Для мене цей сірий день наприкінці грудня, незважаючи на повсюдну передсвяткову метушню, зовсім не був радісним. Із кожною сніжинкою, з кожною хвилиною очікування маршрутки настрій псувався дедалі більше.

Окрім заторів, для цього були й інші вагомі причини.

По-перше, терпіти не можу жити без сонця. Без нього я швидко тупішаю, втрачаю здатність критично мислити і впадаю в перманентну депресію. А останній яскравий сонячний день видався кілька тижнів тому, ще у листопаді.

По-друге, на роботі був повний завал. І хоча я — звичайнісінька секретарка, не подумайте, що в мої обов'язки входить лише подавати каву відвідувачам, керувати телефонним комутатором компанії та переглядати модні журнали у перервах між першим і другим. Насправді моя посада називається «офіс-менеджер», і роботи у мене дуже багато, часто не менш відповідальної, ніж у деяких керівників відділів. І я свою роботу дуже люблю! Декому це може здатися дивним, адже моя посада не була ні престижною, ні надто перспективною. Та мені подобалося бути в курсі всіх подій нашої компанії і брати найактивнішу участь у багатьох із них. Подобалося спілкуватися з людьми, бути привітною. І особливо мені було до вподоби допомагати нашому чудовому генеральному директору в усіх справах — тоді я відчувала себе незамінною, причетною до дійсно важливих подій. Але зараз роботи аж занадто багато, і втома ставала відчутною.

А по-третє, у мене не було сукні. І це було найбільшою з-поміж усіх можливих проблем.

Ні, не те щоб сукні не було взагалі. Я люблю сукні — різного фасону, кольору і сезону. Але любити — не означає мати вибір суконь для всіх випадків. У моєму — досить великому — гардеробі не було сукні для майбутнього новорічного корпоративу. А він цього року мав стати особливим — принаймні за ті п'ять років, що я працюю в «Європа Інтернешнл Бізнес» (співробітники називали між собою компанію простіше — ЄІБ), нічого схожого не проводилося.

Утім, і раніше керівництво компанії не скупилося на свята та вечірки для працівників. Неважливо, як називали ці неформальні робочі зустрічі — від «вечірки» до «командозміцнюючого заходу» і тимбилдингу, — але у нас вони завжди готувалися натхненно і проходили чудово. А наш генеральний директор Євген Петрович Симамак вважав своїм обов'язком дарувати підлеглим круту різдвяну вечірку — ну як Святий Миколай корпоративного рівня. Ресторан обирався за три місяці до святкування, і працівники дорогої івент-агенції продумували цікаву програму. Я щоразу брала найактивнішу участь у підготовці корпоративу, і це мене дещо примиряло і з відсутністю сонячних днів, і з наявністю заторів.

Але цього року все було інакше. Дату новорічного корпоративу не просто так призначено на п'ятницю, 23 грудня (довелося резервувати ресторан ще влітку, бо самі розумієте — останнього робочого дня напередодні Різдва кожна локація — на вагу золота). А ще цього року ЄІБ святкуватиме ювілей. Бо рівно 25 років тому двоє друзів — тоді ще зовсім молоді Євген Симамак та Костянтин Гришин — вирішили створити власну компанію, що у них і вийшло найкращим чином. Сьогодні це не просто фірма, яка торгує запчастинами до автомашин, а величезна корпорація, що має у складі й автомобільний завод.

Я ж особливо пишалася тим, що ми спонсорували сиротинці, активно допомагали у відновленні історичної частини міста і робили ще багато різних добрих справ. Так, саме я опікувалася нашим благодійним напрямом. І це було ще однією причиною любити свою роботу.

А ще я любила її через нашого генерального. Зустрівши Євгена Симамака на вулиці, ви ні за що не повірили б, що він керує великою і відомою компанією. Хіба що сталевий відблиск темно-сірих очей, впевненість у погляді та спокійна, виважена мова підказали б: ця людина має владу.

Середнього зросту, широкоплечий, стрункої спортивної статури Симак одягався як студент. Джинси, футболки, його улюблене темно-фіолетове худі або чорна водолазка в стилі Стіва Джобса віднімали від його реального віку років десять. Лише промінчики зморщок навколо очей та злегка посріблені скроні могли вказати, що насправді йому сорок п'ять. Та варто було нашому генеральному директорові звичним, трохи нетерплячим рухом провести по своєму густому темно-русявому волоссю, що обрамляло відкрите обличчя короткими широкими хвилями, — і ви знову бачили перед собою молоду людину, яка всім серцем любить свою справу. Симаку не дуже подобалося, коли його звали Євгеном Петровичем, адже він надавав перевагу звертанню «Євгене» чи «пане Євгене» і підсміювався з Гришина, який мало не з юних років називався Костянтином Григоровичем і ніяк інакше.

Гришин, хоч і був одного віку із Симаком, являв собою його іміджеву протилежність. Власне, не тільки іміджеву, розбіжності лежали значно глибше, але якщо говорити про зовнішність — то генеральним мав би бути за всіма зовнішніми ознаками саме Гришин (між іншим, так його часто й сприймали). Гришин був високим, крупним чоловіком із широкими бровами на квадратному обличчі, який говорив густим басом і лякав відвідувачів серйозним, «начальницьким» поглядом — мабуть, навчився такому з якогось радянського фільму 70-х років минулого століття з виробничої тематики. Втім, костюми, машини — які Гришин міняв майже так само часто, як і костюми — були дорогими і модними. Костюми купувалися в Мілані або Парижі, й кожен коштував як моя зарплата за два роки. Гришин любив одяг у стилі «ділового лакшері», тому щодня радував підлеглих новими образами малозрозумілого звичайним людям іміджу: сорочки від *Dolce & Gabbana*, краватки *Brioni*, черевики

John Lobb, золоті запонки і коштовні парфуми, про які колись говорив сатирик: «Один раз нюхнеш — десятка». Нині «десятка» означала тисяч десять гривень, а парфуми привозили тільки з Парижа. Вітчизняним магазинам він не довіряв. Загалом Гришин справляв враження прихильника ортодоксальних традицій і мав, якщо можна так сказати, «дорогий» вигляд.

Та любили ми все одно Симака. І я — також.

Але повернімося до корпоративного свята. Підготовкою новорічного вечора опікувалася агенція «777», яка давно славилася широким розмахом влаштуваних нею вечірок. Ходили чутки, що розважати нас будуть зірки «першої величини» — мало не Адель приїде!

А ще я мала на цей день важливі особисті плани. Вирішила нарешті наважитись і сказати чоловікові, в якого давно була закохана, про свої почуття.

Я, секретарка, хотіла освідчитись у коханні генеральному директору компанії. Так, своєму шефові. І так, на 17 років старшому за мене. А, забула додати: на додачу ще й одруженому.

І ось, нарешті, справжня проблема (наче мені було мало зазначених обставин): у мене не було підходящої сукні. Бо тут потрібна була не просто ошатна сукня. Це мало бути вбрання, у якому я здаватимуся особливою, красивою, звабливою, розкішною... Матиму вигляд молоді жінки, від якої неможливо відвести очей. І якій неможливо відмовити ні в чому.

Я могла б і сама пошити святкову сукню, якби був час. Адже я раніше навіть мріяла стати дизайнером одягу. У моїй кімнаті стояла дорога швейна машинка з комп'ютерним управлінням (подарована батьками на минулорічне Різдво), та користувалася я нею рідко. Тим паче зараз було не до шиття: я не мала ні часу, ні, щиро кажучи, натхнення.

Зарплата у мене, власне, непогана, сукню можна було би придбати в магазині; та ніяк не вдавалося знайти відповідний фасон. Я обійшла десятків зо два бутиків, але так і не знайшла ту, що шукала, — святкову, але одночасно й ділову. Мені потрібно було швидше плаття для коктейлю. А на вішалках у магазинах я бачила сукні або в блискітках, або зі шлейфами, або з голою спиною, або з безглуздими кринолінами... Або чорного кольору. Терпіти не можу чорні вечірні сукні. Як на мене, вони личать хіба що для похорону, але ніяк не для веселощів, особливо новорічних!

Тож так нічого я до цього часу й не знайшла.

...Саме тому зараз я стою на зупинці, дивлюся на лапатий сніг, що без упину падає із сірого низького неба, і нескінченно довго чекаю на свою маршрутку. Її немає вже двадцять хвилин. Упродовж цього часу я згадала все, пов'язане із сукнею, щоб дати собі чесну відповідь на запитання: чи варті ці страждання нового плаття? Відповідь була ствердною: так, варті. Хоча зараз я вже неабияк нервую: офіс не може довго існувати без офіс-менеджерки. Щоправда, я попросила Катю, свою подругу з PR-відділу, замінити мене на годинку. Адже мені вкрай необхідно було відлучитися: шанс отримати безплатно розкішне вбрання випадає рідко. Можна сказати, ніколи.

І цей шанс саме Катя підсунула мені кілька годин тому.

Сьогодні, повернувшись до приймальні після обіду, я одразу поринула в трудовий процес. Потрібно було терміново видрукувати і завірити у нотаріуса кілька доручень, і я поспішала все виконати. Аж тут на порозі з'явилася подруга. Підійшла до мене і мовчки простягла газету з оголошеннями. Я такі сто років уже не читала — адже все, що потрібно, можна знайти в Інтернеті. Але вираз обличчя у Каті був таким інтригуючим, немов у тому оголошенні повідомлялося про мільйон

доларів, який я виграла за номером паспорта. Але так не буває, тому я запитала:

— І що там такого цікавого, Катрися, що я мушу негайно це прочитати?

— А ти поглянь сама, — відповіла таємничо подруга. — Тут саме те, що тобі потрібно!

— Мені сукня потрібна, — сумно промовила я, дістаючи з принтера пачку довіреностей. — А її в газеті не знайдеш.

— А ти все-таки подивися, — переможно мовила подруга і тицьнула пальцем в обведене червоним маркером оголошення.

Я здалася і почала читати. І з кожним словом хвилювалася все більше і більше. У повідомленні йшлося: «Віддам безкоштовно у хороші руки нову чудову сукню. Розмір 38, сіро-блакитного кольору, з тонкого оксамиту». Далі — номер міського телефону. І все.

Так це ж мій розмір! І мій улюблений колір! Не кажучи вже про тонкий оксамит. А ключове слово — «безкоштовно» — взагалі змусило мене впасти в ступор. Ні, не те щоб я мріяла отримати святкові шати у подарунок від незнайомої людини, цілком можна було б і заплатити. Мене підкупив опис, і я відчула: ось вона — сукня мрії!

— Телефонуй, — наказала Катя і простягнула мені трубку.

Я набрала номер. Якийсь час ніхто не відповідав, лише лунали довгі гудки. І я вже було подумала, що це злий передсвятковий розіграш якогось початківця-маніяка, який ненавидить жінок. Може, його травмують дитячі спогади, пов'язані саме з жінкою в блакитній оксамитовій сукні. Або він подивився в ніжному віці «Синій оксамит» і відтоді трохи пошкодився розумом. Девід Лінч уміє нагнати страху.